

"סוד החשמל"

לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתר

דף מתוך סדרת הספרים

גליון פרשת פינחס ה' אלפים תשע"ב תהא שנת ע"ב בגימטריא חסד. [מותר לצלם לזיכוי הרבים]

מאמר 'סוד החצי'

פרק ב'

*המילות הקרויות נביא בצנ"ה כרקיט אמאמר 'סוד החצי' עם הוספות חדשות
ענוסכו לאחרונה.*

'גבורה' בגימטריא 'חצי חצי'

מצינו בזהר (תיקונים נו.) **ואיהי מצה פרוסא מסטרא דשמאלא, ואיהי מצה שלמה מסטרא דימינא.** נראה לבאר את שבירת המצה האמצעית בליל הסדר. דמצה זו היא כנגד לוי, שמסמל את מדת הגבורה, וכיון שענינה של הגבורה הוא לשבור, לכן שוברים את המצה. אף על פי שבמצות יחץ אנו שוברים לשני חלקים, אחד גדול ואחד קטן ולא חצי חצי, ונבאר לקמן שמבחינת השפע הוא מתחלק לחצי חצי ממש, נראה דיש כאן רמז, שהחצי שנשאר לעתיד לבוא הוא יותר גדול וחשוב מהחצי שהמלכות מקבלת בעולם הזה, שמתלבש בדברים גשמיים שהם בצמצום, לכן מסמלים שהוא קטן, והחצי שנשאר לאפיקומן ומרמז על מה שנקבל לעתיד לבוא הוא יותר חשוב, לכן מסמלים שהוא גדול. וזה מרמז הזהר שהמלכות היא בסוד מצה פרוסה מצד השמאל שפורס לשנים בעולם הזה, ושומר חצי עבור העתיד לבא, והמלכות תהיה מצה שלמה לעתיד לבא, כשלאה ורחל יהיו פרצוף אחד, ולא יהיה חתוך לשנים כדלקמן. והוסיף הרה"ג ר' י' ש' צור שליט"א ש'הא לחמא עניא' בגימטריא **גבורה.** כי בלחם עני שפורס לשנים, מתגלה סוד מדת הגבורה שחותרת לשנים. לכן היא המצה שכנגד לוי המסמל את מדת הגבורה.

וכן מובא ב'שער הפונות' להאריז"ל (פסח ח"ב ע' קסט), שהחצי הקטן הוא בבחינת מלכות, והחצי הגדול שנשאר לאפיקומן הוא כנגד היסוד, והבאנו לעיל מהרבנו בחיי, שההנאה לעתיד לבוא תהיה מהיסוד, וכן בארנו במאמר 'חשמל דם' שהשפעת היסוד היא בחינת פקדון, כמו שמצינו אצל יוסף **"והיה האכל לפקדון לארץ"**. דהיסוד שומר את השפעותיו להשפיעם בזמן הראוי לכן. וכמו שרואים באדם הגשמי שהשפעת היסוד היא בבחינת פקדון שמשפע בזמן הזיווג. וזה הסוד של יין המשמר שנשמר ביסוד לעתיד לבא. וכן מצינו בירושלמי (סוטה ז): **"ואנקמה נקם אחת משתי עיני מפלשתיים"**, אמר רבי אחא אמר לפניו רבוננו של עולם תן לי שכר עיני אחת בעולם הזה, ושכר עיני אחת מתקנת לי לעתיד לבא. ורואים שהשכר מתחלק חצי בעולם הזה, וחצי לעתיד לבא.

וְכֵן פִּעְלָה זֹאת נִקְרָאת בְּשֵׁם **יַחַץ**, שֶׁהוּא **חֲצִי** הַגִּימָטְרִיָּא שֶׁל הַמְלָה **גְּבוּרָה**, דִּיחַץ מְסַמֵּל אֶת מִצִּיאוֹת הַגְּבוּרָה, שְׁשׁוּבְרַת וְעוֹשֶׂה **יַחַץ**, אוֹתִיּוֹת **חֲצִי**, לְכֵן **חֲצִי חֲצִי** בְּגִימָטְרִיָּא **גְּבוּרָה**. וְכֵן מוּבָא בְּאוֹצְרוֹת חַיִּים' לְהַאֲרִיז'ל (שַׁעַר רַפ"ח פ"ה) **כָּל הַגְּבוּרוֹת וְהַדְּבָרִים הֵם כְּפֹלִים**. וְכֵן מוּבָא בְּסֵפֶר 'עֶבֶד אֲבָרְהָם' **שֶׁלְחָם עֲנִי** בְּגִימָטְרִיָּא **יַצְחָק** וּמְבַאֵר לְדַבְרֵינוּ דִּי־יַצְחָק הַמְסַמֵּל אֶת מִדַּת הַגְּבוּרָה פּוֹרֵס אֶת הַפְּרוּסָה שֶׁל הַלְחָם עֲנִי לְמַלְכוּת. וְכֵן **בְּנֵי לֹוִי** בְּגִימָטְרִיָּא **חֲצִי**, דְּבָנֵי לֹוִי מְרַמְזִים עַל הַשְּׁפָעַת לֹוִי, הַמְסַמֵּל אֶת מִדַּת הַגְּבוּרָה. וְכֵן **חֲצִי** מְרַמֵּז בְּשֵׁמוֹ שֶׁל **יַצְחָק**, הַמְסַמֵּל אֶת מִדַּת הַגְּבוּרָה, בְּהַפּוֹךְ אוֹתִיּוֹת, וְכֵן בְּכַתּוּב (ש"ה ש"ה, ה) **"דוֹדֵי צַח וְאָדוּם"**, בְּהַפּוֹךְ אוֹתִיּוֹת, דְּכַתּוּב זֶה מְרַמֵּז עַל מִדַּת הַגְּבוּרָה, שֶׁהִיא בְּבַחֲנֵינַת **אָדוּם**. וְכֵן **חֲצִי** מְרַמֵּז בְּכַתּוּב הַמְדַבֵּר עַל נְשׂוּאֵי יַצְחָק וְרַבֵּקָה (בְּרֵאשִׁית כ"ד, סה) **"וַתִּקַּח הַצְּעִירָה וַתִּתְכַסֵּ",** בְּדִלּוּג שְׁתֵּי אוֹתִיּוֹת, דְּצְעִירָה זֶה סִמּוּל אֶת הַיְסוּד שֶׁל יַצְחָק שֶׁמְשַׁפֵּיעַ לְרַבֵּקָה, כְּדַבְּאֵרְנוּ בְּמֵאֵמֶר 'חֲשַׁמֵּל לֹוִלֵב', וְהַשְּׁפָעַת יַצְחָק הִיא **חֲצִי**. וְכֵן **רוֹחַ"ב**, הַמְסַמֵּל אֶת מִדַּת הַגְּבוּרָה שֶׁמְחַלֶּקֶת לְשֵׁנֵי חֲצָאִים, מְרַמֵּז בְּכַתּוּב (בְּרֵאשִׁית כ"ד, סז) **"וַיִּבְאֶה יַצְחָק הָאֱהָלָה שָׂרָה אִמּוֹ וַיִּקַּח אֶת רַבֵּקָה"**, בְּדִלּוּג אַרְבַּע אוֹתִיּוֹת. וְכֵן סִכֵּין וְחֶרֶב שְׁנִקְרָאִים **לְהַב כְּמוּבָא בְּרֵש"י** (נְחוֹם ג, ג), מְרַמְזִים בְּר"ת בְּכַתּוּב הַמְדַבֵּר עַל נְשׂוּאֵי יַצְחָק וְרַבֵּקָה (בְּרֵאשִׁית כ"ד, סה) **"מִי הָאִישׁ הַלְזָה הַהֶלֶךְ בְּשָׂדֵה לִקְרֹאתָנוּ"**.

וְכֵן נִרְאֶה דִּי־**יַצְחָק** הוּא אוֹתִיּוֹת **חֲצִי ק'**, דְּמוּבָא בְּסֵפֶר הַלְקוּטִים' לְהַאֲרִיז'ל (תְּהִלִּים ע' תל"ז) שֶׁהַחֶלֶק הָעֲלִיּוֹן שֶׁל הָאוֹת ק' הוּא בְּבַחֲנֵינַת אוֹת ה', וְהַרְגֵּל הָאֲרֶכֶה שֶׁל הָאוֹת ק' מְסַמֵּל אֶת הַשְּׁפָעַת שְׂיורֵד לְחִיצוֹנִים. וְנִבְאֵר לְקַמֵּן שֶׁהַחֲצִי שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה הוּא בְּסוּד אוֹת ה', בְּסוּד חֲצִי הַקְּדוּשָׁה, וְהַחֲצִי שֶׁנִּשְׂאָר לְעֵתִיד לְבֹא יְכוּל לְרַדֵּת לְמִטָּה לְעוֹלָם הַזֶּה רַק דֶּרֶךְ הַחִיצוֹנִים. וּמִמִּילָא יַצְחָק מְחַלֵּק אֶת הָאוֹת ק' לְשֵׁנֵי חֲצָאִים; חֲצִי שְׂיורֵד לְצַד הַקְּדוּשָׁה בְּסוּד הָאוֹת ה', וְחֲצִי שְׂיורֵד רַק דֶּרֶךְ הַחִיצוֹנִים בְּסוּד הַרְגֵּל הָאֲרֶכֶה שֶׁל הָאוֹת ק'. וְכֵן **חֲצִי** נִרְמֵז בְּשֵׁם **חִיצוֹנִים**, לְרַמֵּז שְׂאוּכְלִים אֶת הַחֲצִי הָעֲלִיּוֹן. וְכֵן מוּבָא בְּסֵפֶר 'מֵאוֹר עֵינַיִם' (בְּרֵאשִׁית) **שְׁעֵבִירָה** אוֹתִיּוֹת **עֵבֶר י"ה**. וּמְבַאֵר לְדַבְרֵינוּ שְׁמִי שְׁחוּטָא הוּא עוֹבֵר וְנִכְנָס לְחֲצִי הָעֲלִיּוֹן שְׁנִרְמֵז בְּאוֹתִיּוֹת י"ה שֶׁל שֵׁם הוֹי"ה כְּדִלְקַמֵּן.

מִצִּינוּ בְּזֶהֱר חֲדָשׁ (תִּיקוּנִים קכ"ט:), שְׁנִקּוּד פֶּת"ח הוּא בְּבַחֲנֵינַת חֶסֶד, וְנִקּוּד קמ"ץ הוּא בְּבַחֲנֵינַת גְּבוּרָה. וּבְפָרוּשׁ 'מֵתוּק מִדְּבַשׁ' מְבַאֵר שֵׁם, **כִּי קמ"ץ הוּא מְלִשׁוֹן "וְקִמְצַת הַכֹּהֵן",** שֶׁהוּא לְשׁוֹן **צְמִצּוּם** שֶׁבְּגְבוּרָה. רוֹאִים שֶׁקוּ הַגְּבוּרָה שֶׁל קמ"ץ נִכְנָס בְּתוֹךְ קוּ הַחֶסֶד שֶׁל הַפֶּת"ח בְּאֲמִצָּע, וּמְחַלְקוּ לְשֵׁנֵי חֲצָאִים. וּמְבַאֵר לְדַבְרֵינוּ, שֶׁקוּ הַגְּבוּרָה נִכְנָס בְּתוֹךְ קוּ הַחֶסֶד וְשׁוּבְרוּ לְשֵׁנֵי חֲצָאִים, וְכֵן בְּתוֹךְ קוּ הַגְּבוּרָה עֲצָמוֹ הוּא מְחַלֵּק אֶת הַשְּׁפָעַת לְשֵׁנֵי חֲצָאִים, דְּעֵנִינָה שֶׁל הַגְּבוּרָה הוּא לְשַׁבֵּר וּלְחַלֵּק אֶת כָּל הַשְּׁפָעַת, בֵּין זֶה שְׁבִקוּ הַחֶסֶד וּבֵין זֶה שְׁבִקוּ הַגְּבוּרָה, לְשֵׁנֵי חֲצָאִים, בְּאִפְּן שֶׁרַק חֲצִי מֵהַשְּׁפָעַת יִגִּיעַ מֵהַיְסוּד לְמַלְכוּת. וְכֵן הַכְּתוּב (תְּהִלִּים פ"ט, ב) **"חֶסֶדִי הַנּוֹ"ה"** בְּגִימָטְרִיָּא **חֲצִי**, דֶּרֶךְ חֲצִי מֵהַחֶסֶדִים מִגִּיעִים לְמַלְכוּת.

מִצִּינוּ בְּזֶהֱר (שְׁמִינִי לח.) **אֵילוֹ שֶׁל יַצְחָק שְׁנִזְכָּר פְּעַמִּים בְּכַתּוּב. אֶחָד שְׁכַתּוּב, "וַיִּשָּׂא אֲבָרְהָם אֶת עֵינָיו וַיֵּרָא וְהָיָה אֵיל",** וְאֶחָד, **"וַיִּלֶךְ אֲבָרְהָם וַיִּקַּח אֶת הָאֵיל".** וְעַל כֵּן **"אֵיל לְעֵלָה תְּמִימִים"**, שְׁנֵי אֵילִים, שֶׁהוּא שְׁנַיִם. וְעַל כֵּן שְׁנַיִם גְּבוּרוֹת, וּמֵהֶם נִפְרָדִים לְכַמָּה אַחֲרִים. רוֹאִים

שהזהר מבאר מדוע מזכר פעמים איל באותו פסוק של עקדת יצחק, ומדוע נאמר לשון רבים "תמימים" על איל אחד, לרמז ששרש הגבורות הם שנים. וכן רואים במנחת האיל שמביא שני עשרונים.

מצינו בזהר (תיקונים לח.) **"ושמים בזרת תכו", מאי זרת? דא גבורה.** נראה דלכן מדת הגבורה נקראת בשם 'זרת', דזרת זו מדה של חצי אמה; ובארנו במאמר 'חשמל לולב' שאמה מסמלת את היסוד, לכן היסוד נקרא 'אמה', וכיון שהגבורה משפיעה רק חצי מהיסוד, לכן היא נקראת זרת - חצי אמה. וכן מובא ב'שער ההקדמות' להאריז"ל (ע' קע) על הכתוב **"ושמים בזרת תכו"** שהזרת מודדת את השפע שמתחלק בין זעיר אנפין למלכות וכפיכך אומרת עד כאן שיך לזעיר אנפין, ומכאן שיך למלכות. וכן החשו, המסמל את המלכות, שנקללים בה י"ב שבטים, כמובא ב'ספר הלקוטים' להאריז"ל (תצוה ע' קפח), הנה **"זרת ארכו וזרת רחבו"** (שמות כח, טז). ונראה דזה מרמז שהמלכות מקבלת רק חצי, עין בזהר (פקודי רלד), שהחצאי אמות שהיו במדות הארון מרמזים על זוג יסוד ומלכות. וכן חצי ממספר צדיק יסוד עולם בגימטריא גבורה, לרמז שהגבורה משפיעה חצי מהשפעת הצדיק יסוד.

במאמר המסגר נראה דסוד החצי השתלשל גם בגשמיות העולם, כפי שמובא במאמר מאת הרה"ג ר' יצחק גינזבורג שליט"א וזה לשונו. **בפיזיקה היום זה נוגע ל'ספין' של החלקיקים, שזה בחצאים, שלם באמת זה שני חצאים, ויש עוד חצי. יש חלקיקי חמר וחלקיקי כח, חלקיקי כח כמו פוטון של אור, ה'ספין' שלהם שלם, וכל חלקיקי החמר ה'ספין' שלהם זה חצאים, או חצי, או אחד וחצי.**

מובא ב'שער מאמרי רז"ל' להאריז"ל (ע' לח ואילך), שמלבד זה שהנקבה בכללותה היא חצי מהזכר, היא בעצמה גם כן נחלקת לשני חצאין, לכן היא רק חצי מקומת האיש, דהיא נחלקת לחצי אחד בבחינת פרצוף, בחינת לאה החוה הראשונה שהיתה לאדם הראשון, וחצי שני בבחינת זנוב, בחינת רחל החוה השנייה שהיתה לאדם הראשון שה' בנה מהצלע שהוא הזנוב, ושני חצאין אלו הם סוד ה'יחץ' של ליל הסדר, ולכן האות ה"א מרכבת משני חלקים, לרמז שבמלכות יש שני חצאים. וכן רואים שאף על פי שהמלכות שיכת למספר עשר, האות ה"א, שהיא חצי של עשר, מסמלת את המלכות. וכאן שוב רואים, ששני החצאים נקראים אחד גדול ואחד קטן, כמו במנהג יחץ, כדלעיל. וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' יצחק גינזבורג שליט"א שהשם חנה מזכר פעמים בפרשת בראשית, לרמז שהיו ב' נשים בשם חנה. וכן מצינו בזהר (תיקונים עה:) **שבראשית אותיות ברא שתי, לרמז על שתי אותיות ה' של שם הוי"ה** שהם בחינת הב' חוות של אדם הראשון. וכן הכתוב (בראשית ג, כ) **"אם כל חי"** בגימטריא חצי.

מובא ב'אוצרות חיים' להאריז"ל (שער רחל ולאה פ"ג ואילך), שלא ללוקח את החצי העליון של זעיר אנפין, עד החזה שלו, ורחל לוקחת את החצי התחתון מהחזה ולמטה. וכן מבאר שם, שלא היא בבחינת גבורה, דינא קשיא, והיא נמצאת למעלה, וברחל יש את גלוי החסדים, שיורדים למלכות

למטה. והם דברינו, שההשפעה למלכות נחלקת לשני חצאים, חסד שבגבורה, וגבורה שבגבורה; החסד שבגבורה שבא מהיסוד יורד למטה ומתגלה במלכות למטה, וזה בחינת רחל, והגבורה שבגבורה שבא מהיסוד נשאר למעלה ביסוד ואינו יורד למטה, ואת זה לוקחת לאה כדלקמן. וכן מובא ב'אוצרות חיים' להאריז"ל (אבא ואמא ב) שהחלקה בין רחל ללאה היא בסוד **מקום החתן**, ובסוד **חתן הגבורה לשני**

חצאין.

וביתר באור הרי ידוע שכל מציאות הגבורה הוא חצי, דברצוף זעיר אנפין יש חמשה חסדים וחמש גבורות, והגבורות הן חצי, וכן המלכות השייכת למדת הגבורה, היא בחינת נקבה, שהיא **חצי** של הזכר, אף על פי שלפי דברינו, האשה היא בבחינת רבע מהזכר ולא חצי, דהיא מקבלת רק חצי מהגבורות שביסוד, שזה רבע מהשפע, וזה סותר למה שהתחלנו, שהאשה והמלכות הן בבחינת חצי, נבאר לקמן, שהמלכות והאשה מקבלים גם חצי מהחסדים שנמצאים ביסוד, שהם הגבורה שבחסד, כן שבכללות, האשה היא חצי מהזכר, ורחל מקבלת את החסד שבגבורה ואת הגבורה שבחסד, כפי שנובאר שהמלכות למטה שנקראת רחל היא בבחינת גבורה, והיא מקבלת רק במקום שיש גבורה. וזה סוד הזווגים שיש לרחל אחרי חצות היום והלילה על כל הקומה, ולא מקבלת את הגבורה שבגבורה, וזה סוד הזווג שיש ללאה מתחלת הלילה עד חצות. ולגבי החסד שבחסד, עין ב'עץ חיים' להאריז"ל (שער א ח"א עמ' כ), שאף על פי שחסדים אלו נשארים למעלה במקום לאה והם שייכים אליה, אינה מקבלת אותם, היות שהם סתומים ולא מתגלים, ולכן היא בבחינת דינא קשיא. וכפי שנאריך לקמן שהחסד שבחסד הוא בסוד הזמן מהנץ החמה עד חצות היום, והזווגים בזמן זה הם לא על כל הקומה. וכן **לאה** בגימטריא **להב**, המסמל את שמות הגבורה אש וסכין כדלעיל.

וכן מובא ב'שער רוח הקדש' להאריז"ל (קלט) **לפי שז"א לוקח בסוד מ'ח הדעת שבו כל הרי"ו, אבל נחלקים בו וחציו לוקח לעצמו, וחציו נותן לה ביסוד שבה**. רואים שהגבורות הנקראים רי"ו רק חצים נתנים לרחל כדלעיל.

ועוד נראה להוסיף דיסוד זה שהגבורה נמצאת בסיום היסוד ומחלקת את השפע באפן שרק חצי ירד מהיסוד למלכות, הוא סוד היסוד שתפקידו לאחד את שני הקוים של החסד והגבורה, דכפי שבארנו השפע שיורד למטה הוא שפע שמערב חסד עם גבורה [או גבורה שבחסד או חסד שבגבורה], מה שאין כן גבורה לבד וחסד לבד לא יורדים, וזהו סוד היסוד שמערב את שני הקוים ומשפיעם למטה כשהם מערבים. אלא שהגבורה קובעת איך לערב, ומה ירד ומה לא, ובאיזה אפן וכו'. וכן מצינו בזהר (פקודי רמ"ו): על המלאך אורפניאל שממנה על היכלות הגבורה של ספירת ההוד, שהוא שולט על הפתחים של כל הג' קוים של חסד גבורה תפארת, שמהם יוצא השפע לעולם.

וכן מובא ב'אוצרות חיים' להאריז"ל (אבא ואמא א) שהחלקה בין אמא לתבונה שהיא באותו סוד של החלקה בין רחל ללאה, נוצרה, בגלל שחצי מהחסדים וגבורות נשארו למעלה בפרצוף העליון השייך לבחינת

לאה, וחצי ירדו למטה לפרצוף התחתון השני לבחינת רחל, ורואים שהחלקה בין בחינת לאה לבחינת רחל היא חצי חצי ממש.

מצינו במדרש (סדר עולם פ"ב), שרחל ולאה היו תאומות, ונראה דבזה מרמז הענין שהן שני חצאים. ועין בפרוש הגר"א שם, שרחל ולאה נולדו ביום שיצחק ברח את יעקב, נראה דיש בזה רמז, שברכתו של יצחק ליעקב, שהיא ברכת צד הגבורה שיוצד בזעיר אנפין, שהוא בבחינת יעקב, מתחלקת לשני חצאים, חצי לרחל וחצי ללאה; לכן הן נולדו באותו יום, דברכה זו מיעדת עבורן. וכן חצ"י מרמז בכתוב המדבר על הפגישה הראשונה של יעקב ורחל (בראשית כט, י) "ויהי כאשר ראה יעקב את רחל בת לבן אחי אמו ואת צאן לבן אחי אמו", בדלוג הפוך של שבע אותיות.

הוספות למאמר קץ הגאולה בשנת תשע"ב

ניתן לקבל את המאמר המלא בבקשה לכתובת המייל דלקמן.

מצינו בגמרא (ברכות לב:) שמאז חרבן בית המקדש יש עננים שמעכבים את התפללות מלעלות למעלה, כמו שכתוב (איכה ג, מד) **"סכותה בענון לך מעבור תפלה"**, ובגלל זה רבא לא היה גוזר יום תענית ותפלה ביום המענון. וכן מצינו ביחזקאל (א, ד) שאחת מג' הקלפות הטמאות נקראת, קלפת ענון גדול. ולפי זה באר הרה"ג ר' י. ו. שליט"א **"שתשע"ב** אותיות **תשעב**. שתש ונחלש כח העב שהוא הענו, הגורם את המחיצה בין ישראל לאביהם שבשמים מזמן חרבן בית המקדש.

וכן מובא במהרש"א (ברכות ו: ד"ה שהרי) שאלהו הנביא נצח את נביאי הבעל וירדה לו אש מהשמים, מיד בתחלת זמן מנחה גדולה. וזה מרמז על הגאולה העתידה שתהיה על ידי אליהו, שהנצחון שלו יהיה בתחלת זמן מנחה גדולה. וכן מובא בשל"ה (פסחים א) **"וזאת תורת המנחה גאלה דלעתיד לעת ערב יהיה אור"**, ואלהו הנביא יתגלה ונענה במנחה. והוסיף הרה"ג ר' ציון סיבוני שליט"א שמצינו בגמרא (ברכות ד:) **מיכאל באחת גבראל בשתים אליהו בארבע**. בארבע מרמז על זמן הערב. וכן בארבע אותיות **א"ב ע"ב**. ומרמז על זמן הערב באב תשע"א, ולפי השיטות ששנת תשע"ב שלנו היא תשע"א, וזמן הערב של האלף הששי מתחיל באב תשע"ב ולא באב תשע"א. זה יוצא באב שנת תשע"ב שהיא הרביעית לשמיטה. וכן **פינחס אליהו עם האותיות בגימטריא ערב**. וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' יוסף חיים זכאי שליט"א משיבת המקבלים 'נחלת יצחק' ששמע ג' פעמים מהרה"ג ר' יצחק כדורי זצ"ל ששמע יבא בחדש אב תשע"ב. דברים מעין אלו שמעתי גם מיהודי ששמע מהרה"ג ר' יהודה מועלם זצ"ל ששמע מהרב כדורי זצ"ל. וכן **אב התשע"ב** אותיות **תשעה באב**, שבו נולד מלך המשיח. וכן **ט' באב** בגימטריא דוד. והוסיף הרה"ג ר' מאיר רייך שליט"א שבשנת **תשע"ב** תשעה באב יחול בשבת. ומצינו בירושלמי (מגילה ה:) **ר' אבא בר זבדא בשם ר' חנינה בקש רבי לעקר תשעה באב שחל להיות בשבת ולא הניחו לו, אמר הואיל ונדחה ידחה**. ומובא בספר 'עבודת ישראל' (מסעי) **והנה הצדיק איש אלהים מוה' יעקב יצחק אמר פרוש הגמרא בקש רבי לעקר תשעה באב שחל בשבת, ואמר הואיל ואיחתי ידחי**. פרוש שרצה לעקר צרת תשעה באב כלל ועקר ולגלות הקץ על

יְדֵי שַׁחַל בְּשַׁבַּת יוֹם הַקְּדוֹשׁ, וְהוֹאִיל וְאִידְחֵי יְדְחֵי לְגַמְרֵי. וְכֵן הַפְּתוּב (תהילים קמג, ח) "הַשְּׂמִיעֲנִי בְּבִקְרָה חֲסִדְךָ", בְּגִימְטְרִיא ט' אָב הַתְּשַׁע"ב. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' ד' לֵב שְׁלִיט"א שְׁגֹאֵלָה הַתְּשַׁע"ב בְּגִימְטְרִיא רֵאשׁ חוֹדֶשׁ אָב. וְכֵן יִשְׂרָאֵל בְּחוֹדֶשׁ אָב הַתְּשַׁע"ב בְּגִימְטְרִיא הַפְּתוּב "בְּעֵבוֹר דְּוֹד עֲבָדְךָ אֵל תֵּשֵׁב פְּנֵי מְשִׁיחְךָ". וְכֵן חוֹדֶשׁ אָב הַתְּשַׁע"ב בְּגִימְטְרִיא תְּשׁוּבָה שְׁלִימָה. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' אֲבִיגְדוֹר אֶהְרַנְזוֹן שְׁלִיט"א שֶׁהַתְּשַׁע"ב בְּגִימְטְרִיא אָב זְמַן קֶץ בְּעִיתָהּ. לְהֵלֵן נְבִיא טְבַלַּת דְּלוּג אוֹתוֹת מֵהַרְה"ג ר' מִתְתִּיָהוּ גְלִזְרוֹן שְׁלִיט"א שְׂמַצָּא אֶת הַצְּרוּף א"ב הַתְּשַׁע"ב, מְשִׁיחַ עַל יַד הַפְּסוּק "לְפָרֵץ מְשַׁפַּחַת הַפְּרָצִי" שְׂמַמְנוּ יִצָּא מְשִׁיחַ, וְעַל יַד עֲנִינֵי תְּשׁוּבָה וְכַפְּרָה.

רַחֲמֵי הַשְּׂמִיעֲנִי	ג	י	ג
פְּתַח לִמּוֹעֵד לֵאבִיאוּ	ג	י	ז
שִׁי הֵי לִכְסֵךְ לִמְלַכְתְּעוֹד	כ	ג	כ
רְצוּ הֵי הוֹאֵת מִשְׁהָאֵל	ג	כ	ז
יִשְׂרָאֵל יִשְׂאוּ אֶשְׁכֵי	ו	ה	ו
חֲתִי הֵי הַלְכֵם לְגֵרוֹ	י	ז	י
מִיִּם לִי הוֹהִקְרִי	ט	ח	ט
רַקְצֵה גְבוּלְךָ	ז	כ	ז
רַקְבֵנִי וְיֵה וְבִנִי	י	כ	י
אוֹתָלֶף וְשִׁבְעֵי	א	ג	א
יִשְׂרָאֵל בְּצִאתְמִצְרַיִם	ה	ד	ה
לֵאֲשַׁפְנֵי יִם	י	ז	י
מַחְשֵׁל וְשִׁפְעֵי	ז	ט	ז
יִתְעַלֵּם וְכִי אֵנִי	ה	כ	ה
יֵהוּלְשׁוֹת וְחִבְרָא	ה	ל	ה

וְזֶה לְשׁוֹן הַמְדָּרָשׁ (אוצר מדרשים אייזנשטיין מדרש רשב"י עמוד 556) בְּשִׁנָּה הַרְאֵשׁוֹנָה מְטוֹר, וּבְשִׁנָּה חֲצִי רָעַב מְשַׁתְּלַחֵן, וּבְשִׁלִּישִׁית רָעַב גְּדוֹל, וּבְרְבִיעִית לֹא רָעַב וְלֹא שִׁבְעַ, וּבְחֲמִישִׁית שִׁבְעַ גְּדוֹל, וְיִצְמַח כּוֹכַב אֶחָד בְּמִזְרַח וּבְרֵאשׁוֹ שֶׁבֶט, וְהוּא כּוֹכַב שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וְאִזּוּ יִצְמַח מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד. וְזֶה לֵךְ הָאוֹת כְּשֵׁאתָה רוֹאֵה שְׁנֵפֶל נִירוֹן מִזְרְחֵי שְׁבַדְמֶשֶׁק, נִפְלָה מַלְכוּת בְּנֵי מִזְרַח, [יִשְׁמַעְאֵל] וְאִזּוּ תִצְמַח הַיְשׁוּעָה לְיִשְׂרָאֵל. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' אֲבֶרְהָם פְּלֶדְמָן שְׁלִיט"א שְׁנֵירוֹן מִזְרְחֵי בְּגִימְטְרִיא בְּשֵׁאֵר אֶסְאֵד עִם הַמְּלִים. וְכֵן הַשְּׁלִטוֹן בְּדַמְשֶׁק שִׁיךְ לַמְּפִלְגַת הַבְּעֵת שְׂמַרְמֶזֶת עַל גְּאֵלַת בְּעֵתָהּ. וְכֵן מוּבָא בְּלִקוּטֵי מוֹהַר"ו' (ח) שְׁעַר אֲרָם, זֶה בְּחִינַת שְׁעַר דְּסִטְרָא אַחְרָא. וְכְשִׁיפֵל נִפְיָלָה אַחַר נִפְיָלָה, אִזּוּ יְבוּא בֶּן דָּוִד, וְיִבְנֶה שְׁעָרֵי הַקְּדוּשָׁה. וְכֵן מוּבָא בְּבַעַל הַטּוֹרִים' כְּשִׁיפֵל יִשְׁמַעְאֵל בְּאַחְרֵית הַיָּמִים אִזּוּ יִצְמַח בֶּן דָּוִד. וְכֵן מוּבָא בְּמַלְבָּלִים (דניאל יב ז) וּבְעֵת שְׁיִכְלָה נֶפֶץ יַד עִם קִדְשׁ, שְׁתִּכְלִינָה מְמַשְׁלוֹת הַשָּׁרִים הַעוֹמְדִים עַל שַׁפַּת הַיְאֹר, כִּי אִזּוּ תִתְחַל מַלְכוּת שָׁמַיִם. כְּעִין זֶה מוּבָא עַל פְּרָס בְּתַרְגוּם יוֹנָתָן בֶּן עוֹזִיאֵל, עַל הַפְּתוּב (בראשית טו, יב) "וַיְהִי הַשֶּׁמֶשׁ לְבוֹא וְתִרְדְּמָה נִפְלָה עַל אֲבָרָם". "נִפְלָה" דָּא הוּא פְּרָס דְּעֵתִידָא לְמַפֵּל וְלִית לֵיהּ זְקִיפָא וּמִתְמַן עֵתִידִין לְמִיִּסַּק עֲמָא בֵּית יִשְׂרָאֵל. וְכֵן מוּבָא בְּאֲבוֹן עֲזָרָא' (דניאל יב, א) "וּבְעֵת הַהִיא יַעֲמֵד מִיכָאֵל הַשָּׂר הַגְּדוֹל הַעֲמִיד עַל בְּנֵי עַמְּךָ וְהִיָּתָה עֵת צָרָה אֲשֶׁר לֹא נִהְיָתָה מֵהֵימָּנָה גוֹי עַד הַעֵת הַהִיא". יַעֲמֵד מִיכָאֵל לְהַפִּיל כְּפִסְאוֹת שֶׁל מַלְכֵי יִשְׁמַעְאֵל. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' מֹשֶׁה לְוִינְגֵר שְׁלִיט"א שֶׁהַפְּתוּב (דניאל יב, א) "יַעֲמֵד מִיכָאֵל הַשָּׂר הַגְּדוֹל" בְּגִימְטְרִיא הַתְּשַׁע"ג. וְכֵן גְּאֵלַת בְּעֵתָהּ מְרַמְזֶת בְּכַתוּב שֵׁם "וּבְעֵת הַהִיא".

וְכֵן שְׂמַעְתִּי מֵהַרְה"ג ר' אֲבֶרְהָם פְּלֶדְמָן שְׁלִיט"א שְׂרוּאִים בְּרְחוּב יְרַמִּיָהוּ בִירוּשָׁלַיִם, שֶׁהוּא אֶחָד הַרְחוּבוֹת

המרכזיים בעיר, והיה בו אזור תעשייה ומבנים פשוטים, והיה אזור לא דתי, [תעשייה מרמזת על עבודת הבוררים של זמן הגלות]. והופך את עצמו בשנים האחרונות להיות אחד הרחובות היפים והיוקרתיים בעיר, ונקנסו לגור בו יהודים שומרי תורה ומצוות, וזכו לסגר חלק מהרחוב בשבת. כל זה בא לרמז שהשפעת ירמיהו שהיה הנביא של החרבון, וקשור בשרש נשמתו עם תשעה באב, הופכת להיות בקרוב ממש בגאולה השלמה החג והמועד הגדולים ביותר. [ולכן בנו על הרחוב הזה שכונה חדשה ששמה גני גאולה]. וכן רחוב ירמיהו נמצא בצד השמאלי של הפניסה לירושלים, ומרמז על שרש נשמת ירמיהו שהיתה מהשמאל דקדשה, כפי שנביא לקמן מהזהר. [וכן ברחוב זה היתה ההפגנה הגדולה כשחסידי סלונים נדרשו למסירות נפש כדלעיל]. וכן רואים בשכינת גאולה המקורית בירושלים ששפצה בשנים האחרונות וסללו בה מחדש את כל הרחובות וכו'. ובימים אלו סוללים מחדש את הרחוב המרכזי של השכונה ששמו **מלכי ישראל**, כל זה מרמז שמסובבים מלמעלה את ההכנה לגאולה. ואפשר לשים לב לדבר מעניין, שבתי המדרש המרכזיים של **חסידות גור** נמצאים על שני רחובות אלו ממש, מלכי ישראל וירמיהו. וחסידות גור מרמזת בשמה על הגאולה "גור ארזיה יהודה". ע"ן בספר 'ם החכמה' מהגר"מ מורגנשטרן שליט"א (תשס"ט בהקדמה) בשם ר' אברהם אבועלפיה שגם לשונות הגויים הן מהשי"ת בחלופי אתון, כפי שרואים בגמרא שדרשו **ט"ט בכתפי שתים, פת באפריקי שתים**, וכן מביא בספרו 'שארית יעקב' (מגילה ו.) מבעל ה'סלם' שכל שם הנתן לדבר אפלו על ידי עכ"ם בנדאי הכל מלמעלה מהקב"ה, אף על פי שהעכו"ם נותן את השם מטעמים שלו, יש טעם מלמעלה לכל שם ושם.

וכן ספר לי אברך ששאל את הגר"א גניחובסקי שליט"א האם רוחות המלחמה בין איראן, לארה"ב ואירופא בימים אלו, עליהם דבר המדרש (ילקוט ישעי' תצט) **אמר רבי יצחק שנה שמלך המשיח נגלה בו, כל מלכי אמות העולם מתגרים זה בזה, וכו'.** וחוזר מלך פרס ומחריב את כל העולם, וישראל מתרעשים ומתבהלים ואומר להיכן נבא ונלך, להיכן נבא ונלך, ואומר להם בני אל תתיראו כל מה שעשיתי לא עשיתי אלא בשבילכם מפני מה אתם מתיראים אל תיראו עננים הגיע זמן גאלתכם. ואמר לו שאכן החצי הראשון של המדרש כבר מתקיים, ועכשו מצפים רק לחצי השני שעם ישראל יזעק אל ה' ויבקש את הגאולה. וכן **עננים** בגימטריא ה' **תשע"ב**. אם מחשבים את המ"ם סופית גם במספר שש מאות, וגם במספר ארבעים, כפי שמחשב הספר 'כתנת תשבץ' על מדרש פליאה. והוסיף הרה"ג ר' יוסף שינברגר שליט"א **שתשע"ג** ר"ת תהא שנת גאלת עננים. וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' ברוך פהנא שליט"א **איר"ן** ר"ת נסח התפלה 'רחם נא הוי"ה אלהינו על ישראל עמך'.

המהר"ל (נצח ישראל לב) מבאר את הגמרא על מוצאי שביעית בן דוד בא, שכבר מהשנה הרביעית של השמיטה מתחיל תהליך הגאולה. והשמיטה הבעל"ט תהיה בשנת **תשע"ה**, יוצא שכבר בתחילת **תשע"ב** שהיא השנה הרביעית מתחיל תהליך הגאולה. ונביא את דבריו כי **ביאת המשיח, שבו התחדשות הנה, יגרם הפסד הנה הראשונה.** ולפיכך בשבוע שבו דוד בא, מפני שהוא קרוב אל ההנה החדשה, לכן הוא גורם הפסד הנה הראשונה, עד שנה שלישית, הוא תכלית הפסד. וברביעי, שהוא באמצע השבוע, אמר שיהיה שבע ואינו שבע. רוצה לומר, שאין כאן הנה שלמה עד השנה החמישית, שאז יהיה הנה שלימה מכח ההנה החדשה שתהיה

בעולם. לכן בחמישית שבע גדול. וכן ע"ג בגימטריא יום טוב, שעל זה אמר הגר"א שהוא בגימטריא חציו לה' וחציו לכם. היינו חצי הגימטריא של תבת לה', וחצי הגימטריא של תבת לכם, יחד בגימטריא ע"ג. לרמז שבשנה זו יזכו ישראל לשבע גדול ולשני שלחנות, בבחינת חציו לה' וחציו לכם. והוסיף הרה"ג ר' יוסף שינברגר שליט"א שתשע"ב בגימטריא "זבת חלב ודבש", עם האותיות והכולל. ותשע"ג ר"ת תהא שנת עשירות גדולה. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א שה'תשע"ג בגימטריא ברפת יוסף. ובגימטריא עושר רב. והוסיף הרה"ג ר' אביגדור אהרנזון שליט"א שתשע"ג בגימטריא ברוך עלינו שנה טבה עם האותיות.

כתוב (זכריה יד, ז) "והיה לעת ערב יהיה אור". ומבאר רש"י שם "והיה לעת ערב", קודם שיגמרו אסף שנה יהיה אור הנגה וכל הטוב האמור על ישראל. רואים שרש"י מפרש פשוטו של מקרא "לעת ערב", זמן הערב של האסף הששי, שמתחיל בסוף שנת תשע"א כדלעיל. וכן "והיה לעת ערב יהיה אור", מרמז על תשע"ב, "לעת" בגימטריא 500, "ערב" בגימטריא 272, וכשתגיע שנת תשע"ב, "יהיה אור". והוסיף הרה"ג ר' י' ו' שליט"א שער"ב נרמז בפסוק (ישעי' כו, כ) "חבי כמעט רגע עד יעבר זעם". היינו שצריך לחכות עד הרגע, להשלים תשלום רע"ב. "עד יעבר זעם". והוסיף הרמ"ז שליט"א שרג"ע ר"ת הכתוב (במדבר כד, כ) "ראשית גוים עמלק". דכתוב זה מדבר על הראשית והחשיבות של עמלק, שהוא עד זמן הרגע בלבד, ואחר הרגע, ממשיך הכתוב "ואחריתו עדי אבד". בגימטריא ע"ב. וכן רגע מרמז בכתוב (תהילים ט, ו) "גערות גוים אבדת רשע שמם מחית לעולם ועד". וכן רגע מרמז על רע"ג ימי הריון וחבלי לדה, יחד עם ג' ימי הקליטה. וכן כתוב (תהילים ל, ו) "כי רגע באפו חיים ברצונו בערב יליו בכי ולבקר רנה". רואים שאחרי ה"רגע באפו", מגיעים לזמן הערב, "בערב יליו בכי". והוסיף הרה"ג ר' יוסף שינברגר שליט"א שיש כאן רמז על זמן הערב שהבכי ילך לישון. "בערב יליו בכי". והפסוק ממשיך "ולבקר רנה", שאז נזכה לבקר של הגאלה. וכן "ברצונו בערב יליו בכי" עם האותיות בגימטריא ה'תשע"ב.

וכן מובא ב'סדר היום' (שחרית של שבת) במנחה אתה אחד, על שבת העתיד להיות. וכן משמעות נסחת אתה אחד ושמך אחד, וכן הוא אומר אברהם יגל יצחק ירנן יעקב ובניו ינחחו בו, כלומר לעתיד. ונתקן במנחה שהוא לעת הערב, וכן אנו מקוים ומצפים "והיה לעת ערב יהיה אור". והוסיף הרה"ג ר' ציון סיבוני שליט"א שיצחק דין בגימטריא ערב.

כתוב (זכריה יד, ז) "והיה לעת ערב יהיה אור". ומבאר רש"י שם "והיה לעת ערב", קודם שיגמרו אסף שנה יהיה אור הנגה וכל הטוב האמור על ישראל. רואים שרש"י מפרש פשוטו של מקרא "לעת ערב", זמן הערב של האסף הששי, שמתחיל בסוף שנת תשע"א כדלעיל. וכן "והיה לעת ערב יהיה אור", מרמז על תשע"ב, "לעת" בגימטריא 500, "ערב" בגימטריא 272, וכשתגיע שנת תשע"ב, "יהיה אור", וכן "אור" מרמז על סוף השעה השביעית בתשצ"ב, שישאר ממנה עד סוף האסף או"ר שנים, ואז אנחנו נכנסים לשעה השמינית המסמלת את מה שמעל הטבע ובבחינת לעתיד לבא. בסוד שם "יהיה". והוסיף הרה"ג ר' אביגדור אהרנזון שליט"א שהכתוב "והיה לעת ערב יהיה אור", בגימטריא זמן ה' אלפים תשע"ב. ובמלוי האותיות בגימטריא חמשה אסף שבע מאה ושבעים ושתיים שנה. והוסיף הרה"ג ר' י' ו' שליט"א שער"ב נרמז בפסוק (ישעי' כו, כ) "חבי כמעט רגע עד יעבר

זַעַם". הַיִּינוּ שֹׁצְרִיךְ לַחֲכוֹת עַד הַרְגָּע, לְהַשְׁלִים תְּשׁוּלוֹם רַע"ב. "עַד יַעֲבֹר זַעַם". וְהוֹסִיף הַרַמ"ז שְׁלִיט"א שֶׁרַג"ע ר"ת הַפְּתוּב (בַּמְדַּבֵּר כֹּד, כ) "רַאשִׁית גּוֹיִם עֲמַלְק". דְּכָתוּב זֶה מְדַבֵּר עַל הַרַאשִׁית וְהַחֲשִׁיבוֹת שֶׁל עֲמַלְק, שֶׁהוּא עַד זְמַן הַרְגָּע בַּלְבָּד, וְאַחַר הַרְגָּע, מִמְּשִׁיךְ הַפְּתוּב "וְאַחֲרֵיתוֹ עַדִּי אֲבֹד". בְּגִימַטְרִיא ע"ב. וְכֵן "וְאַחֲרֵיתוֹ עַדִּי אֲבֹד", בְּגִימַטְרִיא ד' שְׁמוֹתָיו שֶׁל הַמְּשִׁיחַ מִנְחָם שִׁילָה יְנוּן חֲנִינָה.

מוֹבָא בְּרַמְבַּ"ן (בִּיאוּר עַל "הִנֵּה יִשְׁכִּיל עַבְדִּי") הַמְּשִׁיחַ בְּתִשׁוּבָה יְבֵא מִיָּד, וְאִם לֹא, יִתְאַחַר עַד הַקֶּץ הַבָּא עָלָיו בְּשִׁבוּעָה, כְּדָכְתִּיב, "וַיָּרֶם יָמֵינוּ וְשִׁמְאָלוֹ אֶל הַשָּׁמַיִם וַיִּשְׁבַּע בְּחֵי הָעוֹלָם". וְרוֹאִים שֶׁגֹּאֲלַת בְּעֵתָהּ הִיא בְּסוּד שִׁבוּעָה, שֶׁהַקַּב"ה נִשְׁבַּע לְגֹאֲלֵ אֶת עַם יִשְׂרָאֵל בְּעֵתָהּ. וְכֵן מוֹבָא ב' רַבֵּנוּ בְּחִי"י (דְּבָרִים לֵב, מ) הַבְּטַחַת גֹּאֲלָה זֶה הָעֲתִידָה הִיא בְּשִׁבוּעָה, כִּי כָּל הַנִּשְׁבַּע נוֹשֵׂא יָדוֹ וְנוֹגֵעַ בַּחֲפֶץ אֲשֶׁר הוּא נִשְׁבַּע בּוֹ, וְהוּא כְּדָרְךְ מֵה שֶׁפְּתוּב בְּדִנְיָאֵל בְּהַבְּטַחַת גֹּאֲלָה זֶה "וַיָּרֶם יָמֵינוּ וְשִׁמְאָלוֹ אֶל הַשָּׁמַיִם וַיִּשְׁבַּע בְּחֵי הָעוֹלָם וְגו'", וְכֵן אָמַר דָּוִד ע"ה "קוֹמָה ה' אֵל נִשְׂא יָדָךְ". וְהוֹסִיף הַרַמ"ז שְׁלִיט"א שֶׁהַפְּסוּק (שְׁמוֹת כֵּב, י) "שִׁבְעַת הוִי"ה" אוֹתִיּוֹת תִּשְׁע"ב, לְרַמֵּז שֶׁשְׁנֵה זֶה הִיא בְּסוּד "שִׁבְעַת הוִי"ה" שֶׁנִּשְׁבַּע לְגֹאֲלֵ אֶת יִשְׂרָאֵל בְּזְמַן דְּבַעֲתָהּ בְּשַׁנַּת תִּשְׁע"ב. וְהַרַה"ג ר' חַיִּים בּוֹדֵנֵר שְׁלִיט"א חִדָּד אֶת הַרְמֵז שֶׁשִׁבְעַת ה', אוֹתִיּוֹת ה'תִּשְׁע"ב. וְהוֹסִיף הַרַה"ג ר' צִיּוֹן סִיבּוֹנִי שְׁלִיט"א שְׁרוֹאִים שֶׁהַלְשׁוֹן שִׁבוּעָה בְּזִהַר בְּכַמָּה מְקוֹמוֹת הוּא בְּאוֹמָאָה אוֹתִיּוֹת אוֹבָאמָה, שֶׁבְּאַרְבָּע לְעִיל שִׁיתְכּוֹן שֶׁהוּא גּוֹג מֶלֶךְ הַמְּגוּג. וְנִבְיָא אֶת לְשׁוֹן הַזִּהַר עַל הַגֹּאֲלָה: (נִשְׂא קַח): אָמַר אֱלֹהֵינוּ, רוּעָה הַנְּאֻמָּנוּ, הַרִי שְׁעָה הִיא לְעֵלוֹת לְמַעְלָה, בְּשִׁבוּעָה [לְשׁוֹן הַזִּהַר בְּאוֹמָאָה]. אָמַר אַתָּה, שֶׁהַרִי בְּגִלְלֶךְ אֲנִי רוּעָה לְעֵלוֹת. שְׁנַתָּנוּ לִי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רְשׁוּת לְהַתְּגַלוֹת לְךָ בְּבֵית הָאֲסוּרִים שְׁלֶךְ, בְּקַבּוּרְתְּךָ, וְלַעֲשׂוֹת עִמָּךְ טוֹב, שֶׁאַתָּה מְחוֹלֵל בְּחֲטָאֵי הָעַם. זֶהוּ שֶׁפְּתוּב "וְהוּא מְחוֹלֵל מִפְּשַׁעֵינוּ". אָמַר לוֹ רוּעָה הַנְּאֻמָּנוּ, בְּשִׁבוּעָה [לְשׁוֹן הַזִּהַר בְּאוֹמָאָה]. עָלֶיךָ בְּשֵׁם ה', לֹא תִּתְאַחַר בְּכָל יְכוּלְתְּךָ, שֶׁהַרִי אֲנִי בְּצַעַר רַב. "וַיִּפֶן כֹּה וְכֹה וַיִּרְא כִּי אֵין אִישׁ עוֹזֵר לִי, לְהוֹצִיאֲנִי מִצַּעַר זֶה, בְּקַבּוּרָה זֶה שֶׁנֶּאֱמַר עָלַי, וַיִּתֵּן אֶת הַרְשָׁעִים קְבֹרוֹ, וְלֹא נוֹדַע בִּי, וְאֲנִי חָשׁוּב בְּעֵינֵיהֶם, בֵּין עַרְב רַב הַרְשָׁעִים, כְּכֹלֵב מֵת שֶׁסָּרַח בֵּינֵיהֶם, שֶׁחֲכַמַּת סוֹפְרִים תִּסְרַח בֵּינֵיהֶם בְּכָל עִיר וְעִיר וּבְכָל מְקוֹם יִשְׂרָאֵל מִפְּזָרִים בֵּינֵיהֶם בֵּין הַמְּלָכִים. וְחִזְרוּ אוֹתָם עַרְב רַב רוּעִים עַל יִשְׂרָאֵל, צֹאן הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁנֶּאֱמַר בָּהֶם "וְאַתָּן צֹאֲנֵי צֹאן מִרְעִיתִי אָדָם אַתֶּם", וְאֵין לָהֶם יְכוּלַת לַעֲשׂוֹת טוֹב עִם תְּלַמְדֵי חֲכָמִים. וְאֲנִשִּׁי חֵיל וַיִּרְאֵי חֲטָא מְסוּבָּבִים מְעִיר לְעִיר וְלֹא יְחוּנְנוּ, וּמְחַרִּימִים עַרְב רַב בֵּינֵיהֶם. וְלֹא נוֹתְנִים לָהֶם בְּמְקוֹמוֹת רַבִּים, אֲלֵא דְבַר קְצוּב, שֶׁלֹּא תִהְיֶה תְּקוּמָה לְנַפְלֵתָם, וְאַפְלוּ חֵיִי שְׁעָה. וְכָל הַחֲכָמִים וְאֲנִשִּׁי חֵיל וַיִּרְאֵי חֲטָא בְּדַחַק וְגִזוֹן, חֲשׁוּבִים כְּכֹלְבִים, בְּנִים הַמְּסַלְאִים בְּפֹז אֵיכָה נְחָשְׁבוּ לְנַבְלֵי חֲרָשׁ בְּרֵאשׁ כָּל חוּצוֹת. שֶׁלֹּא מִצְאוּ אֲכַסְנִיָּה בֵּינֵיהֶם. וְאוֹתָם עַרְב רַב הֵם עֲשִׂירִים בְּשִׁלְוָה, בְּשִׁמְחָה, בְּלֵי צַעַר, בְּלֵא יְגוֹן כָּלֵל, גְּזֻלָּנִים, בְּעָלֵי שַׁחַד, שֶׁהֵם דְּיָנִים רַאשֵׁי הָעַם. "כִּי מְלָאָה הָאָרֶץ חֲמַס מִפְּנֵיהֶם" עָלֵיהֶם נֶאֱמַר "הִיו צָרִיחַ לְרֵאשִׁי". בְּשִׁבוּעָה [לְשׁוֹן הַזִּהַר בְּאוֹמָאָה]. עָלֶיךָ פַּעַם שְׁנֵיָה, בְּחֵי ה' צְבָאוֹת אֵלֵהֵי יִשְׂרָאֵל יוֹשֵׁב הַכְּרוּבִים, שֶׁכָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לֹא יִפְלוּ מִפֶּיךָ, בְּכָל יְכוּלְתְּךָ לְדַבֵּר אוֹתָם לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְלַהֲרֹאוֹת אֶת הַדַּחַק שֶׁלָּהֶם.

כְּתוּב (אִיּוֹב יג, כז) "וְתִשָּׂם בְּסוּד רַגְלֵי וְתִשְׁמָרוּ כָּל אֲרָחוֹתַי עַל שְׂרָשֵׁי רַגְלֵי תִתְחַקֶּה". וּמִבְּאֵר הַרְלֵב"ג

"בסד", הוא כלי מכלי המאסר שאוסרין בו רגלי הנאסר בדרך שלא יוכל ללכת אנה ואנה. רואים שהכלי שבו קושרים תחתית הרגל בבית האסורים נקרא סד. וכן בעקבתא דמשיחא שהעקב של המשיח נמצא במאסר, ולא נותנים לו לבא, העקב נמצא "בסד", היינו ס"ד שנים. וכן מובא ברמ"ע מפאנו (יונת אלם' צא) גורע משם ס"ה ונעשה ס"ד מלשון "ותשם בסד רגלי". רואים שבחינת ס"ד מרמזת על שכנינתא בגלותא שאבדה את מספר ס"ה שהוא שם אדנ"י. וירדה לבחינת ס"ד של הפתוב "ותשם בסד". [ס"ד בגימטריא דין, התקבל מהרה"ג ר' ציון סיבוני שליט"א]. ואחרי הס"ד שנים נזקה שוב להתקשר עם השכינה שנרמזת בשם אדנ"י. וכן משמע מהגר"א בתקונים (תיקון כ"ב) שהגאולה תתחיל בשם אדנ"י. היינו דרך מדת הדין שנרמזת בשם אדנ"י.

חדש מסוד החשמל :

א : הופיע ויצא לאור ספר בכריכה רכה מאמר הגאולה עם 660 ראיות על ביאת המשיח מסוף תשע"ב עד סוף תשע"ה.
ניתן להשיג במחיר 10 שקל בטל : 026537343 או במייל ללא תשלום.

ב : יצא לאור לאברכי כולל בלבד שיעורי וידאו המראים את סדור הרש"ש על המסך ומסבירים את הכוונות של כל מעגל השנה. פרטים בטל 026537343

ג : הוקם בס"ד ארכיון לעלוניס ומאמרים שפורסמו. כולל מאות שיעורי אודיו בספר סוד החשמל ובספר הזהר שעדין לא פורסמו. כמו כן ניתן להוריד אוסף מאמרים בענין הגאולה בתשע"ב ועוד.

קישור לארכיון :

https://docs.google.com/folder/d/0B_XwtW-OvSn4emh4WGVXUnVwRTA/edit

אודה מאד לכל מי שישלח לי הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים
ניתן להזמין את המהדורה החדשה של ספר 'סוד החשמל' [5 כרכים] במחיר 80 ₪ בלבד בטל : 0573109982.
או במייל fish@neto.net.il
ניתן לקבל את העלון בקובץ וורד לשלוח בקשה למייל.
ניתן לקבל ללא תשלום בדואר אלקטרוני את מאמר קץ הגאולה בתשע"ב כ600 ראיות על ביאת המשיח בקרוב.
יצא לאור בעימוד מחודש עם פרקים וכתורות. לשלוח בקשה למייל.